

Аверът на Джани Моранди в „Арсенал“

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

„АРСЕНАЛ“ С ПЛАНОВЕ ЗА МОДЕРЕН СПОРТЕН КОМПЛЕКС

„Ръководството на „Арсенал“ мисли за подобряване на цялата социална политика на дружеството за години напред“. Това каза за „Трибуна Арсенал“ директорът по финанси и икономика на „Арсенал“ АД Янко Костадинов. „Имаме идея да изградим един цялостен комплекс –

Обмисля се и възстановяване на плувния басейн в дружеството

Разбира се, това е свързано със Закона за концесиите и с това - кога дружеството е готово да отдели необходимите средства за изграждането на този комплекс. Всички съоръжения ще се ползват от нашите работници и служители през свободното време на много по-ниски цени. Не се обвързвам да кажа кога ще се реализира това, защото на първо място са

реализира голямата идея на ръководството да се възстанови дейността на

нова сграда до стадиона, нови съблекални, зали за тренировки, фитнес зали, съществуващия басейн. Амбицията ни е той да се захранва с минерална вода.

инвестициите в материалното производство. След като приключим с тези инвестиции и дружеството продължи доброто си развитие, ще се построи този комплекс“, каза още директорът по финансите на „Арсенал“.

Ако се реализира идеята, това ще бъде един от най-добрите комплекси за спорт и релакс, които една фирма може да направи за своите работници и специалисти. Защото наред с изграждането на другите социални обекти – столове и бюфети за хранене, места за отдих, паркинги за автомобилите, в най-голямото машиностроително предприятие в България се обръща сериозно внимание на спорта като фактор за добро здраве и успешна професионална реализация на работещите в него.

Юлия Младенова

НОВИ МОМЕНТИ И РЕД В НОВИЯ ОУП НА ОБЩИНА КАЗАНЛЪК

Приетият документ дава облика на града и общината за период от 15-20 години напред

Иновативно ставаме „археологически и екологичен парк“

Приетият на последното заседание на Общинския съвет в Казанлък Общ устройствен план /ОУП/ на община Казанлък е стратегически важен и основен документ, който дава пълна яснота за рамките на инвестиционните намерения на инвеститорите в община Казанлък. На практика той е дълго-

срочна програма, план за развитието на града и градската инфраструктура, както и на селата, за следващите 15-20 години.

Това е програма за работа, която създава ред. С приемането на ОУП се премахва изключително порочната практика да се решават тези въпроси на парче, с издаването на отделни визи, довели до сегашното състояние на нещата в някои участъци, като района около Минералните бани в Овощник, където по новия ОУП там е отредено за креативна дейност, а не както бе досега - с възможност за построяване на промишлени сгради.

Продължава на стр. 3

ОБЛАСТТА Е ЛИДЕР В ПРИЛАГАНЕТО НА ПРАКТИКА НА ДУАЛНОТО ОБУЧЕНИЕ

Да се създаде специално звено към МОН за професионалното образование

Работата по въвеждане на дуалното образование трябва да премине от проектна форма към приоритетна национална политика. Около това мнение се обединиха участниците в осмата, заключителна, сесия на Форума за дуално образование по проект „Швейцарска подкрепа за въвеждане на принципите на дуалното обучение в българската образователна система“.

Форумът се проведе в София и бе организиран от екипа по проекта ДОМИНО и от Българо-швейцарската търговска камара. В сесията участваха висши представители на всички заинтересовани страни за развитие на процеса - министерства и ведомства, работодателски, браншови, синдикални и неправителствени организации, училища и бизнес, работещи в партньорство по дуалното обучение. В заключителната част се включиха Дорис Лойтхард - президент на Конфедерация Швейцария и Томислав Дончев – зам.-министър-председател.

Основната темата на дискусиата на форума бе „Институционална организация на дуалното професионално образование и обучение (ДПОО) у нас след приключване на проект ДОМИНО, което е и основна препоръка в Доклада от междинната оценка на проекта. По време на форума бяха направени и обсъдени от участниците в него следните предложения:

1. Създаване на звено в рамките на дирекция „Професионално образование и обучение“ в МОН, което да поеме функциите и продължи дейността на екипа за управление на проект ДОМИНО по въвеждане на ДПОО в България;
2. Със заповед на министъра на образованието и науката да се създаде постоянно действа работна група или друг консултативен орган по дуално професионално образование и обучение към Министерството на образованието и науката;

Продължава на стр. 3

МОТИВИРАЙТЕ

своите служители, клиенти и партньори

Ваучер Храна®
Ticket

Ticket
Compliments®

Compliments®

Edenred Идъред България www.edenred.bg
Тел: +359 2 974 0220 bulgaria@edenred.com

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.
Редакция: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолеа Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Юлия Младенова, Венко Юнаков.
Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

СТЯГАЙТЕ СЕ, РЕПЕТИРАЙТЕ, ЧАКА НИ 75-А ГОДИШНИНА!

Стези думи се обърна към ветераните-танцьори от ансамбъл „Арсенал“ главният му художествен ръководител Христо Стоянов на финала

време на японските турнета на ансамбъла, които се правят ежегодно вече 19 години. Изпълнението на „Песен за приятелите“

ни години, той получи от танцьорите специална брандирана чаша с неговия лик и върна жеста със специална грамота, с която

Ансамбъл „Арсенал“ е създаден през 1947 година. От създаването си до момента е изнесъл над 3 500 концерта в страната и чужбина, а през състава му в различните му етапи са преминали над 2 500 изпълнители, като 99% от тях са работи-

Кирил и Методий“ I-степен, международната награда „Златната Нике“ от Испания, „Златната ракла“ от Индия, „Златното колие“ от Франция, „Златната брадва“ – Полша, „Златната ваза“ – Египет и много други. Вече 19 години ансамбъл

Хореографът

на един изключително емоционален концерт-спектакъл, посветен на 70-я рожден ден на ансамбъла.

100 минути танци в четвъртия и последен концерт от поредицата концерти беляза-

по традиция е на Христо Стоянов.

Да уважат кръглата годишнина на ансамбъла на концерта присъстваха представители на ръководството на „Арсенал“

бе отличен ансамбълът за празника си.

По време на танцовия спектакъл с изпълнения на Детско-юношеския фолклорен танцов състав бе отбелязана и 35-ата годишнина като хореограф на Ваня Минчева – танцьорка и хореограф, посветила живота си на ансамбъл „Арсенал“ и ДЮФТС „Арсенал“.

Да уважат концерта и кръглата годишнина дойдоха няколко от бившите танцьори,

Надеждите

ха 70-те години на ансамбъл „Арсенал“, създаден и отгледан в годините от ръководството на дружеството и хилядите самодейци-танцьори с много любов и вдъхновение. Препълнената зала на ДК „Арсенал“ не спря с оваците по време на целия концерт.

Танцовият спектакъл започна с едноминутно мълчание в памет на всички танцьори и инструменталисти, преминали през ансамбъла, които вече не са между живите, и завърши с песен-композиция, създадена от главния художествен ръководител на ансамбъл „Арсенал“ Христо Стоянов. Песента се пее и по

АД и „Арсенал 2000“ начело с изпълнителния директор на дружеството Николай Ибушев. На финала на концерта той поздрави танцьорите – настоящи и бивши, и им пожела да се срещнат отново и на 100-тния юбилей на състава.

„И ансамбълът, като нас, мина през стъргата на живота“, каза в приветствието си Николай Ибушев, пожелавайки здраве на танцьорите, инструменталистите и хореографите. Като дар за безрезервната подкрепа през всичките труд-

участвали в ансамбъла през различните му години. Всички присъстващи на значителния голям концерт получили специални билети – картички с кратка история на ансамбъла. Малки сувенири имаше за всеки от бившите танцьори.

Те Са

ли в „Арсенал“. В репертоара си ансамбълът има над 50 танцови произведения от всички етнографски области в България. Ансамбълът притежава и един от най-богатите гардероби с национални костюми в страната.

За своите изпълнения и дейност ансамбъл „Арсенал“ е носител на поредица

„Арсенал“ и „Арсенал“ АД са съорганизатори на Световния български фестивал в град Мунаката – Япония, където ежегодно се радват на стотици хиляди почитатели и приятели на България и печелят нови.

След края на танцовия спектакъл фойетата на ДК „Арсенал“ събраха настоящи и бивши танцьори на

Ветераните

престижни отличия, сред които: званието „Представителен Ансамбъл на България“ и орден „Св. Св.

емоционална среща, продължила до късно вечерта.

„Трибуна Арсенал“

Продължава от стр. 1

...НОВИЯТ ОУП НА ОБЩИНА КАЗАНЛЪК

Приетият ОУП е изключително важен документ, плод на двегодишна сериозна работа.

Това каза в коментар по повод новия ОУП на община Казанлък инж. Цветан Шиков, член на групата Експерти за Казанлък и общински съветник в местния парламент, председател на Постоянната комисия по устройство на територията, инфраструктура, строителство и транспорт. Шиков е ръководител Направление „Проектиране, инвестиции и строителство“ в „Арсенал“ АД.

Новият Общ устройствен план на община Казанлък, приет след обществено обсъждане, замества досега действащия ОУП от 2001-ва

те елементи, териториите с общо предназначение, нарушените територии за възстановяване и рекултивация, защитените територии, устройствените зони и териториите с устройствен режим, както и терените за самостоятелен устройствен режим.

Основната цел на ОУП на община Казанлък е да предложи условия и решения за създаване на оптимална пространствена и функционална структура за развитие, изграждане и комплексно устройство на територията в хармонично единство на урбанизираните територии със съществуващите природни и специфични социално-ико-

номически условия, както и за предлагане на нови възможности за развитие на общината.

Новия ОУП има някои основни **НОВИ моменти**, които липсват в действащите досега ОУП и ОУП на „Долината на тракийските владетели“, които са важни и съществени, както за физическите, така и за юридическите лица с инвеститорски намерения в общината.

Записано е, че урбанизираните територии, попадащи в защитените територии за опазване на културно-историческото наследство /КИН/, продължават да функционират като такива при условията на ограничителния режим, в който попадат.

При строителни, поддръжни или ремонтни дейности в зоните за археологическо наблюдение се провежда наблюдение от археолози за извършване на теренни археологически проучвания.

В извънселитните територии със статут на защитени, по Закона за културното наследство /ЗКН/, преди приеждането на всякакви действия по инвестиционната инициатива е задължително изготвянето на инвестиционно предложение с кратко описание на бъдещата функция, което ще се разглежда от Общината и ИМ „Искра“ в града. Действията по съответна инвестиционна инициатива ще могат да продължат **само**

след изразено положително становище на Историческия музей, с насоки и предписания за последващи действия, във връзка с режимите за опазване по ЗКН и по уредбата за устройствена защита по ЗУТ.

Насоките и предписанията на ИМ - Казанлък стават задължителни и са основание за последващите процедури по ЗУТ и ЗКН.

В териториите от Смесената многофункционална устройствена зона /СМФ/от новия ОУП, намиращи се около входно-изходните артерии на Казанлък в направленията София, Стара Загора, Бургас, Шипка, Енина, кв. Казанлъшки минерални бани, яз. Копринка и отклонението от главния път 1-6 към яз. Копринка, **вече няма да може да се прави всичко.**

По новия ОУП там **не се допускат дейности, сгради и съоръжения**, свързани с авторемонти, продажба, складиране и съхранение на употребявани авточасти, на стари МПС, на отпадъци от черни и цветни метали, автоморги и всички дейности, свързани с използването на стари МПС и тяхната поддръжка. В останалите части на устройствената зона тези дейности са допустими, но при условие, че са организирани в затворени сгради, с осигурена подходяща инфраструктура.

Сред новите моменти в новия ОУП е и въвеждането на територията на град Казанлък на две нови зони.

Това са:
Смесена централна устройствена зона със занижени показатели /Ц1/ и Смесена централна устройствена зона със завишена височина на застрояването /Ц2/.

Първата обхваща територии предимно в централната градска част на Казанлък, с многофункционално предназначение и занижена височина на застрояването **до 12,5 метра** - за обществено обслужващи дейности, обитаване и други функции. В тази зона, във всеки УПИ, минимум 10% от разгънатата застроена площ /РЗП/ на приземно или първо подземно ниво трябва да е оформена като публично пространство. Има записано изискване **минимум 25% от озеленената площ да е с високи дървесни насаждения.**

Втората зона - Смесена централна устройствена зона със завишена височина на застрояването, обхваща вторичните градски центрове на територията на Казанлък. Тя обособява територии с многофункционално предназначение и завишена височина на застрояването **до 45 метра**, основно за жилищно строителство и общественообслужващи дейности. В нея не се

Продължава от стр. 1

ОБЛАСТТА Е ЛИДЕР...

3. Създаване на мрежа от звена на местно и национално ниво, с главна цел координация и обмяна на опит по въпросите на професионалното обучение и образование, с основен акцент дуалното професионално образование, в които да се включат представители на всички заинтересовани институции.

Всички тези предложения ще се обобщят в специален общ документ, който ще бъде представен на отговорните институции.

„Истинска история на успеха“. Така президентът на Швейцария Дорис Лойтхард оцени досегашното изпъл-

нение на проекта ДОМИНО, като заяви, че швейцарската подкрепа ще продължи.

Като успешен отчете проекта и зам.-министърът на образованието Таня Михайлова: при предвидено включване на 15, в него вече участват 32 професионални гимназии, над 800 ученици, в партньорство със 170 водещи български и чуждестранни фирми.

От Старозагорска област, която е лидер в практичeskото прилагане на дуалното обучение, във форума взеха активно участие Олег Стоилов, председател на Търговско-промишлена палата - Стара Загора, Владимир Чучумишев, представител

на „Арсенал“ АД, Мариана Демирева, директор на ПГ „Иван Хаджиенов“ в Казанлък и ученици, завършили първия випуск с дуално обучение от тази гимназия и вече работещи.

Основната част от тях са работници в „Арсенал“, където и през тази, за трета поредна година продължава обучението на ученици в тази форма. На практика дружеството обучава една десета от всички ученици в страната, които са предпочели дуална форма на обучение.

В дружеството учениците се обучават в две специалности: „Машини и системи с ЦПУ“ и „Мехатроника“.

През настоящата учебна

година общо 4 са в ПГ „Иван Хаджиенов“ в дуалното обучение по проект ДОМИНО. Освен „Арсенал“, партньори на гимназията в проекта са „М+С Хидравлик“, „Гуала Клоужърс Тулс“ и „ЮМТ“.

Дуалното обучение по швейцарския модел на практика не е непозната форма за България и традициите на големите дружества и СПТУ-та. На практика това е унищожена стара и доказала се във времето практика за ефективно взаимодействие между училище и фирма.

В Казанлък традициите в това взаимодействие са безспорни.

„Трибуна Арсенал“

ределя общо като „Археологически и екологичен парк“, оразмерен в актуалните административни граници на общината, както и в разширението на обхвата си, естествено изпълва землицата на цялата долина.

Основата вече е ясна. Оттук нататък следва всеки, който има намерения за инвестиции в общината, да се запознае с дългосрочната програма и плана за развитието на града и района в следващите 15-20 години, каза в заключение представителят на групата Експерти за Казанлък, председателят на ПК по устройство на територията, инфраструктура, строителство и транспорт инж. Цветан Шиков.

Деляна Бобева

Нов момент в приетия ОУП на Община Казанлък е и фактът, че иновативният модел за устойчиво развитие на **община Казанлък се оп-**

Спортът в „Арсенал“ - винаги на почит. Мярката - все по-големите.

НОВИЯТ БЕРБАТОВ ТРЪГВА ОТ „АРСЕНАЛ“

100 казанлъшки деца тренират във Футболен клуб „Арсенал 2000“. Разпределени са в четири възрастови групи – подготвителна, деца, младша

и на своя отбор и е национален състезател. Талантливото момче е възпитаник на Станислав Пехливанов, който вярва в неговата дарба и упоритост и призовава: „Надявам се един ден той да е новият Бербатов“. Други две неговии открития са внукът на Краля Орзов - Владимир и Димитров, който е набор 2001 и в момента е играч на „Берое“. След ФК

и старша възраст. Отборите на младшата и старшата възраст безапелационно са Номер 1 в регионалните първенства в област Стара Загора, без нито една загуба досега.

В момента бивши възпитаници на школата играят в „Берое“, „ЦСКА“ и националния отбор, което е доказателство, че тя успешно работи. Роденият през 2004 г. Цветомир Цанев играе в ЦСКА, голмайстор

„Арсенал 2000“ роденият през 2001 г. Александър Баев също играе в „Берое“ и е национален състезател. „Най-важното е, че тези деца никога не забравят откъде са тръгнали и винаги споменават школата на „Арсенал“, споделя треньорът.

В арсеналската футболна история следва е оставил и самият Христо Стоичков – носителът на наградите „Златна обувка“ и „Златна

топка“. През 1983 г., като футболист в отбора на „Хеброс“ – Харманли, той играе срещу казанлъшкия отбор „Торпедо“ на стадион „Арсенал“.

Към днешна дата надеждата на Станислав Пехливанов е, че с темповете, с които се развива футболът в дружеството, с непрекъснатото подобряване на условията за подготовка, след година-две може да се затвори напълно цикълът и „Арсенал 2000“ да има и мъжки футболен отбор. Последната идея на ръководството на „Арсенал“ АД и лично на изпълнителния директор Николай Ибушев е да се развива спортът като част от мащабната социална политика на дружеството и да бъде изграден забравеният от много години плувен басейн в предприятието.

Треньорите

Станислав Пехливанов-Джон навърши 51 години на 27 октомври. Започнал е в школата на „Арсенал“ на 7-8 годишна възраст. Тогава отборът се е казвал „Торпедо“. Първият му треньор е Борислав Фурнигов, също кадър на арсеналската футболна школа. Играл е в детско-юношеската школа и в мъжкия отбор на „Розова долина“, след това е бил треньор на „Розите“, на мъжкия отбор на „Арсенал“, сега е

треньор в детско-юношеската школа на ФК „Арсенал 2000“ на подготвителната група и децата. „Моята мечта е един ден да видя тази спортна база като завършен комплекс със всички спортни съоръжения, с осветление и възстановителни центрове.“

Атанас Апостолов е на 28

години. Занимава се активно с футбол – състезател е в мъжкия отбор на „Розова долина“ и съчетава това с треньорската професия. Тренира младша и старша възраст във ФК „Арсенал 2000“. Играе футбол от 7-8-годишен. Първият му треньор е Тенчо Киряков, след това се подготвя в „Арсенал“. Възпитаник е на Станислав Пехливанов, днес негов ко-

лега в треньорската работа във ФК „Арсенал 2000“. Като футболист е играл в юношеския и младежкия национален отбор и в мъжкия състав на „Берое“. Има около 80 мача професионален футбол. С мъжкия отбор на ПФК „Берое“ печели Купата на България по футбол през 2010 година. Тази година той придобива лиценз „В“, т.е. има право

да води мъжки отбори във „В“ група. „Ще продължа да се занимавам с юношески футбол, за да съм подготвен, когато стана треньор на мъжки отбор. Условието в „Арсенал“ са много добри във всяко отношение, в екипа имаме единомислие, единодействие и уважение, от децата само се иска упоритост и да се раздават в играта.“

Юлия Младенова

ЗА ВАС, АРСЕНАЛЦИ!

Баба, дядо и внуци

Стругарят Красимир Иванов Митков от цех 530 на Завод 5 на „Арсенал“ АД е един щастлив дядо. Има две палави прекрасни внучета, дар от неговата дъщеря – седемгодишният Сашо, който е ученолюбив първокласник, и малкия Асен, който расте голямо и здраво дете за своите година и половина. И дори понякога е по-голям смелчага от бащата, казва гордият дядо.

Красимир с радост си донесе снимка на своето семейство за рубриката ни, направена по един хубав повод: семейно гощаване за здравето на съпругата му – Радка Иванова Митева.

Така се случило, че дълго време 57-годишният стругар от Паничерево имал грижи по болна съпруга, която с помощта на добри лекари и с много любов и грижа от страна на семейството, вече е на крак и се радва на своите внучета.

Хубаво ми е тук, добре съм с тази работа и вярвам, че ни чакат още хубави години напред, убеден е стругарят, който всяка сутрин става в 3,30 часа, за да дойде навреме на работа.

Ранното ставане не му тежи, защото вижда и усеща оценката на своя труд: чувства се уважаван, ценен и с доверие от колектива,

към който принадлежи. Цени високо и всичко в социалната сфера, която голямата фирма прави за работниците си.

Дълги години е бил на гурбет на остров Крит в Гърция и си дава сметка за това, което арсеналци имат сега тук.

Независимо, че той самият е в дружеството сравнително от скоро – започнал е работа преди две години, вече има и създадено име. Вярва, че е добро.

Отвъд работата Красимир има куп радости у дома: например, да поощрява амбицията на ученолюбивия първокласник да стане учител и да пести пари за нови камиончета за малкия Асен.

И да вярва, че скоро и останалите му две деца – пораснали вече синове, ще го зарадват със снахи и внуци. Така, щото следващата неговата семейна снимка, изпратена за рубриката ни, да е Дядо, баба и внучета.

Покана

Инициативен комитет при Инструменталния завод – „Арсенал“ АД
най-сърдечно и с удоволствие кани ветераните-инструменталци
на поредната традиционна среща-обяд,
която ще се проведе на
02.12. 2017 г. от 12.00 часа в ресторант „Капитал“.

Цената на куверта за участие е 17/седемнадесет/ лева.

Желаещите могат да направят заявка за участие до 27. 11. 2017 г.

на тел. 0431 6 47 51 - от 7.30 до 16.30 часа

и на мобилни телефони:
0884 599072 - Благвест Благоев
0884 134513 - Стефка Тевгалова

Очакваме вашите фотографии, уважаеми арсеналски баби и дядовци, с вашите внучета, на адрес:

tribuna-arsenal@arsenal-bg.com

Снимките трябва да са придружени с кратка информация за героите от тях: име, месторабота, име и години на внучето.

Останалите подробности са по ваше желание.

За повече информация можете да се обръщате и на GSM: 0882 98 70 13.

Благодарим предварително за споделената радост!

„Трибуна Арсенал“

ПРИЯТЕЛ НА ДЖАНИ МОРАНДИ УПРАВЛЯВА МАЛКИЯ ВЛАК НА ОТДЕЛ „ЕНЕРГО-МЕХАНИЧЕН“

Той е инженер-механик. Завършил е Университета в Тула със специалност „Производство и проектиране на артилерийски боеприпаси“. Слушал е лекции от светила на руската наука и техника, всички до един автори на изобретения. Рес-

то се създават правилата. Това е мястото, през което всеки ръководител трябва да премине“. И още – никога не е скъсвал със самото производство, защото иска ръцете му да са изцапани от работа.

Днес инж. Иван Илиев ръководи отдел „Енерго-механичен“ на Завод 4 на „Арсенал“ АД. Има екип от 46 души, всички мъже и само една жена. Неговият отдел извършва ремонта, монтажа, доставката, текущата поддръжка, не само на оборудването, но и на всичко, което е на територията на завода – сградният фонд, цеховете, машините, енергоносителите. В отдела работят строителни техници, електро-техници, механици, дърводелци. „На-

пектирани от техните научни постижения, студентите са ставали на крака, когато тези преподаватели са влизали в академичните зали. Арсеналец от 1986 година. От първия ден до днес само в Завод 4. Без нито един ден на друго място. Иван Илиев, ръководител на отдела „Енерго-механичен“ на завода в Мъглиж.

На 5 май 1986 г. стипендиантът на фирмата Иван Илиев, вече инженер, прекрива портала на Завод 4. Само след 3 месеца става началник-цех, при това е най-младият от всички специалисти и работници. Напълно разбираемо, колегите му го гледат с недоверие. „Една седмица работих непрекъснато, от понеделник до петък, без да се прибера вкъщи, – спомня си първите стъпки в завода инж. Илиев. – Почти всичко мина през ръцете ми. Тогава всички си промениха отношението. Имахме една техноложка – Вера Семедмакова, рускиня. Много упорита и много амбициозна. И двамата с нея – инат хора. Нещата тръгнаха, роди се тогавашният цех 170 за ловни патрони с пластмасова дюза, ново производство за България. Продавахме на много места в света, идваха италианци, които учат целия свят, но и те научава нешто от нас за производството на ловни патрони. В годините след това обаче настъпиха промени... Радостно е, че сега Завод 4 е изцяло обновен, модернизирани влагат се много средства и е много приятно място за работа“.

Иван Илиев преминава през всички нива на професионалното си развитие в мъглижкия завод, включително е заемал поста заместник-директор. Познава много добре технологията за създаване на производство. След 31 години и половина работа тук призапада. „Имах щастието да попадна в конструктивно-технологичен отдел, къде-

е да имаш добро отношение към хората около себе си, да уважаваш достойнството им“. И допълва: „Познавайки цялата система в завода, ние знаем къде какво може да възникне и се опитваме да го предотвратим, така че да се сведе до минимум престоят по вина на оборудването“.

Като човек с достатъчно дълъг стаж в най-голямото казанлъшко предприятие, видял и преживял неговото развитие през последните три десетилетия, инж. Илиев е категоричен, че в момента в Завод 4 може би

ка, и по физика“, спомня си днешният ръководител на отдела в „Арсенал“.

Трите кита в житейската философия на Иван Илиев са семейството, приятелите и кариерата. Спругата му Милена работи като контролор в Завод 1, а синът Илия е студент по икономика в София. Цени изключително високо приятелите си. С друг арсеналец – Владимир Чучумишев, са неразделни от деца, съученици са в „б“ клас на Математическата гимназия в Казанлък, на бор 1960-а, после са състуденти в Тула, а след това и двамата идват в „Арсенал“.

вашния Съветски съюз, че италианският певец Джани Моранди ще идва. Аз разбираю за това почти в последния момент. И хуквам по безкрайния Съветски съюз да търся познати и приятели, за да ми помогнат да отида на неговия концерт. И стигнах. Успях да се срещна с него, да се здрависам и да му кажа, че съм дошъл от България, за да го вида. Това беше една от сбъднатите мечти в живота ми“. На следващата година Иван получава поздравителна картичка от изпълнителя на култовата песен „Parla piu piano“ по случай рождения си ден. И досега Джани Моранди заема специално място в сърцето на Иван Илиев. „Този човек е изключително борбен, не се предава никога, дори и на 73 години продължава да участва в марафон“, възхищава се на енергията му той и цитира думи от любимата си песен „Сам срещу всички“ на италианската звезда: „Ако си на земята, не се влечи. Ако ти казват, че с теб е свършено, не им вярвай. Трябва да върваш само на себе си“.

С фамилията в Египет

най-осезателно се чувства движението на „Арсенал“ напред. „Тук се влагат много средства и в производството, и в социалната сфера. Работещите чувстват сигурност и увереност. Такова спокойствие за утрешния ден никога не е било. Което е и една от причините нещата да вървят добре“.

И споделя един факт, който ще помни винаги. „Когато някой се съмняваха за бъдещото на фирмата, Николай Ибушев доведе своя син и бащински го въвеждаше в „Арсенал“. Бяхме на едно изложение в Пловдив и той, като баща, го водеше навсякъде и му обясняваше. Това много ме впечатли, може би защото съм човек, който цени семейството и здравите връзки в него. Никой баща няма да заведе сина си на безперспективно място. Неговото отношение, с което се отнася към сина си и към фирмата, ми дава увереност за бъдещето на „Арсенал“.

Иван Илиев е завършил Природо-математическата гимназия „Никола Обрешков“ в Казанлък. Учителската кариера на двама от емблематичните преподаватели в историята на училището започва от класа, в който учи Иван. Първи двата Теодосий Теодосиев – през втория срок, и веднага го правят класен ръководител на неговия клас. На следващата година в гимназията постъпва математикът Христо Лесов – и той ги поема като класен. „Всички бяхме подготвени на много високо ниво и по математи-

С Владимир Стоев също са приятели от ученическия чин и до днес. А за своята максима в работата цитира думите на баща си Илия, бивш учител: „Всеки труд заслужава уважение, но трябва да се върши така, че после да не се срамуваш“.

И, ако някой вече си мисли, че инж. Илиев си е чист

техничар, то следващите му думи разбиват тази представа. „Личен приятел ми е Джани Моранди“, казва малко срамежливо, но и с гордост казанлъчанинът. От малък обичал италианската музика. И до днес. Няма концерт или събитие, свързано с нея, на което да не отиде. Но Джани Моранди му е любимец.

„През 1973 г. той беше за първи път в България и аз бях много възбуден, светът сякаш спираше около мен, когато пускаха неговия песен, – разказва Иван Илиев. – Много исках да го вида на живо, но си мислех как ще стане това. Тогава беше социализъм и ми се виждаше невъзможно да се срещна с него. През 1982 г. бях вече студент в Тула и започна една голяма рекламна кампания в тога-

Другата голяма мечта на 57-годишния мъж е да види сина си Илия да завърши успешно висшето си образование и да създаде собствен бизнес.

Иначе, ръководителят на енерго-механичния отдел на Завод 4 има две задължителни места за релакс – язовир Копринка, където „понякога хваща риба“, и работата на къщата в село Горно Сахране. Там са неговите родители, на които помага в селскостопанската работа.

Има и още едно, трето, място, което посещава. „Човек от време на време трябва да ходи на гробищата. За да укроти егото си и да оцени това, което животът му дава. Това е мястото, където човек отрезвява“. Извън тези малко тжно-философски размисли, Иван Илиев е безкрайно любопитен към бизнеса. Съвсем наскоро семейството му е било на пътешествие в Египет. Споделя с въздушевление впечатленията си от невероятните срещи и преживявания в Страната на фараоните: „Все едно се върнах от Вечността“. И вече обмисля следващото пътуване. Пак на място, където да се потопи в историята на Земята.

Споделя, че е щастлив човек. Със здраво семейство, с приятели, с работа, която обича, с вяра в доброто у хората. И с малки, но постижими цели. Един от кадрите на „Арсенал“, който неусетно, година след година, е споделил личния си живот с този на фирмата.

Изкуствоведът проф. д-р Милена Георгиева:

Проф. д-р Милена Георгиева бе в Казанлък за откриването на изложбата „Хора и портрети“ - рисунки на Иван Пенков, в Музей „Чудомир“ през октомври. Работи в Института за изследване на изкуствата към БАН. Изтъкнат български изкуствовед, който не крие местните си родови корени в Казанлък и Габрово, проф. Георгиева изследва и популяризира културното богатство на Долината на розите и тракийските царе. Дългогодишен член на УС на Фондация „Чудомир“, сериозен изследовател на родения тук голям български художник Иван Пенков, тя отблизо следи съдбата на казанлъжките къщи, първи носители на европейския дух и архитектурния почерк от времето на строителството на Нова България след Освобождението.

Проф. Георгиева е куратор на „Хора и портрети“, с която първо в София бе отбелязана

120-годишнината от рождението на художника. В изложбата присъстват над 140 творби, които се показват за първи път пред публика. Те са част от художествения архив на родения в Казанлък Иван Пенков, грижливо запазен от неговите деца – Боян и Джони Пенкови, в тяхната лична колекция.

Докато говорим с проф. Георгиева за Иван Пенков и за богатия, като цяло в създаването на ценно културно наследство, Следосвобожденски период на България, под меката смокинова сянка на верандата в Чудомировата къща неусетно, но абсолютно очаквано и за двете ни, преливаме думите в тъжновати, но не и лишени от надежда приказки, за изчезващото градско архитектурно богатство на България, унищожавано напоследък от безогледни и, за съжаление, повсеместни, комерсиални бизнес-интереси.

Проф. Георгиева, не е тайна, че Вие се интересувате от темата за опазването на архитектурното богатство на България, градено по европейски модел след Освобождението. Къде стои Казанлък, според Вас, в тези процеси на бързо и напористо унищожаване на ценни стари градски къщи у нас?

– Все още в Казанлък са запазени и, дай Боже, да бъдат запазени, три основни къщи от този период, тип Палацо. Те са, в известен смисъл, дворци на богатите розотърговци и тогавашни бизнесмени, елитът на града. Това са Шипковата къща, Вила Роза и Стайновата къща със стенописите на Иван Милев. Подчертавам – единствените стенописи от Иван Милев. Имам някои идеи, които искам да споделя с обществеността на Казанлък. Разбира се, споделяли сме в различни кръгове, мислили сме по тези въпроси и друг път. Стайновата къща би могла да се превърне в един музей на Иван Милев, той заслужава това, още повече, че именно в нея са единствените му стенописи, като изключим тези в София, които обаче са все още в къща, където живеят хора.

Продължава на стр. 7

Таланти и наследници

* * * * *

Таланти и поклонници

ПЪРВИ РЕД, ПЪРВИ БИЛЕТ. КАМЕЛИЯ. „ПРЕДСТАВИ СИ...“

Тя ходи на концертите му от дете и почти няма пропуснат. Той я нарича „моето момиче“.

Тя знае всички негови песни наизуст, а той - важните неща, които ѝ се случват.

Идол и фен

той - ревниво пази всеки стих или картина, създадени и дарени от нея.

Тя е най-верният му и всеотдаен фен, а той - любимецът на три поколения българи.

Тя се казва Камелия Кабакчиева, той - Веселин Маринов.

Общото между двамата е огнената зодия, дялят ги има-няма две десетилетия.

Така в резюме изглежда невероятната история на едно момиче от Казанлък, при това арсеналско дете, на родственици на покойния актьор Любомир Кабакчиев - Камелия Кабакчиева. Срещаме я на поредния 23-и концерт на нейния идол в Казанлък - Веселин Маринов.

За нея това е пият от стотиците концерти, които е посетила за 23-те години вярна любов и възторг от песните, изпети от душа и сърце от човека, който ги пее по този начин.

Тя не спира да пее през всичките 90 минути на концерта. Права. От първия ред. Също като по време на първия посетен от нея концерт, когато неусетно 13-годишното момиче слеза от балкона и с широко ококорени очи се озовава на първия ред. Запленена от музиката, текста и сърцатото пеене.

Това я беляза завинаги, спомня си майка ѝ Мариела Кабакчиева, която води момичето на концерта в ДК „Арсенал“.

Било през 1995 година, когато за пръв път Камелия чува

песни на Веселин Маринов от една касетка.

След концерта той се снимал с нея и тази първа среща на живо се превърна впоследствие в едно искрено и трайно, сърцато и вярно, приятелство.

За Камелия срещите с певеца са невероятно, незабравимо преживяване, което пълни душата, очите и сърцето ѝ.

Сега в личния архив и на двамата има куп спомени от тези срещи и неизменните снимки, придружени със стихове или рисунки.

Рисуването.

Несбъднатата мечта на Камелия. С която чисто съдбовно се разминава, за да я превърне в професия вече два пъти. Първият път се разминава с приема в Художествената гимназия в Казанлък заради счупена ръка, седмица преди приемния изпит.

Идната зима, в деня на първия си изпит в Тракийския университет за педагог по изобразително изкуство, тежко падане на стълбите я откъзва завинаги.

Така рисуването остава хоби. Печелят учениците ѝ от училището в град Кърн, на които с любов и ентузиазъм, с огромно желание, Камелия преподава български език и литература.

Те са другото слънце в дните ми, откривена е най-голямата фенка на Веселин Маринов в Казанлък и един от най-верните му почитатели и последователи в страната.

Това не останало незабелязано от изпълнителя. Който преди години избрал Казанлък и местния ресторант „Веста“ за първата среща на неговите почитатели и основането на националния му фен клуб.

Сега стотиците негови най-заклети почитатели ежегодно се събират на различни мес-

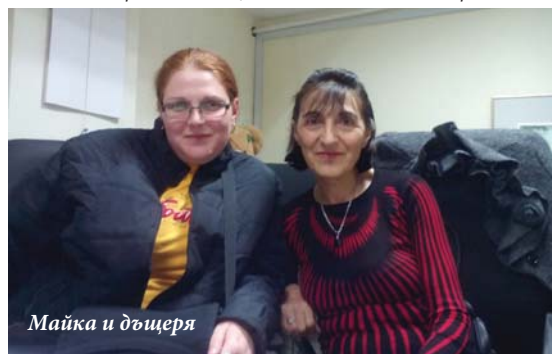
та в страната за годишната си среща, която не минава без тематичната торта. По правилно, тя винаги напомня обложката на последния албум на изпълнителя. И по традиция, на тези срещи певецът винаги идва с нова изненада и дар за всеки.

Тези срещи зареждат Камелия за година напред.

На тях се раждат и от тях започват искрени и емоцио-

ни песни на певеца от Полски тръмбеш са пропити с добра и зареждаща, оздравителна и блага енергия, за Камелия е безусловно и неоспоримо: прохода за втори път тази зима, след тежко счупване на крака, докато прави първите си трудни и болезнени крачки, слушайки песните от най-новия албум на певеца „Представи си...“.

С тях болките в крака били

Майка и дъщеря

нални, верни и споделени приятелства с хора от цялата страна.

В личната си „фенска“ биография родственицата на Любомир Кабакчиев по бащина линия /бащата на Камелия - арсеналецът от Завод 5 Минчо Кабакчиев е внук на брат на дядото на актьора/ е записала и публикувала и избрана лично от Веселин Маринов снимка на двамата в списание „Нов фолк“, посветено изцяло на творчеството на певеца, по повод негов нов албум.

Обожавам концертите му, като ги пропускам, защото са неги онова огънче, което всеки от нас иска да отнесе в дома си от Възкресения пламък. Топли, зарежда с позитивизъм, с добро и надежда, споделя младата учителка.

по-поносими.

Отвъд тези музикални срещи, които споделя и с майка си - пресъорката от Завод 5 на „Арсенал“ Мариела Кабакчиева, преподавателката по български език и литература пише стихове и се учи да свири на синтезатор. Сама си купила учебниците и музикалните тетрадки, за да усвои и този инструмент.

А когато не е нито в училище, нито рисува или реди рими, със сигурност е на концерт.

На първия ред, в средата, с първия билет.

Камелия Кабакчиева - един от най-слънчевите и сърцати фенове на певеца, пълнеж вдушевени зали с българи от три поколения.

Деляна Бобева

Продължение от стр. 6

СТАРИТЕ КЪЩИ НА КАЗАНЛЪК ТРЯБВА ДА СЕ ОПАЗЯТ

Казанлъшката галерия разполага с голямо количество негови творби, които биха могли да бъдат показани в постоянна експозиция, заедно със стенописите. Разбира се, за да се случи това, къщата трябва да бъде откупена от собственика, да стане отново собственост на Общината, да се присъедини към Художествената галерия и там също да се развива интересен културен живот. Сама по себе си тази къща е архитектурен паметник, не само заради стенописите на Иван Милев, а и заради богатата украса, доколкото знам, на италиански майстори. Там има стъклописи, интересен тип архитектура, а и е в близост до дома на композитора Петко Стайнов, къщата на друг изтъкнат братовчед от прочутата фамилия. Тя е по-скромна в архитектурно отношение, но затова пък, отлично поддържана. Не случайно, все пак, неговият син е архитект Стефан Стайнов. Можем само да му благодарим, че я запази в автентичния и вид. Така, там имаме цял комплекс – отсреща е изключително интересната къща, която, за съжаление, сега видях, че се руши. За съжаление, зад нея е налице една изключителна загуба за Казанлък, съборената преди няколко години Орозова къща. Казвам това с голяма мъка, не знам защо това се случва. Дано поне другата се съхрани, виждам обаче, че сякаш и там собствениците не полагат грижи. Може би Общината трябва да се заинтересува какво се случва там – кои са собствениците, какви са проблемите им... Според мен, към тези къщи е необходим индивидуален подход, те не са толкова много, останали са десетина къщи, които си заслужават. В центъра на Казанлък, в района на Пощата, има няколко интересни къщи, сега научавам, че едната е съборена...

Проф. Георгиева, това ли виждате, идвайки си в Казанлък? – отиващият ли негов характерен облик?

- Виждам загуби. Виждам, че не съм си свършила работата – да ги снимам, да ги популяризирам... Но, дори и да съм ги снимала, ако вече ги няма някои от тези къщи, това е още по-болезнено – да ги гледаме само на снимки... Защото виждаме какво богатство сме имали и какво вече не притежаваме. С извинение, тук не виждам нищо интересно в новата архитектура, нищо, за което да кажа – ето, това може да замени една такава къща. Има достатъчно място, където може да се строи, да се направят нови сгради. Те също могат да бъдат привлекателни, ако се направят

добре. Но не и в центъра. Дори и пешеходните зони, като дух, са унищожени.

Какво, според Вас, би могло все още да се направи, за да се опазят, което е останало?

- Другата къща, която е изключителен паметник и в която има стъклописи на Иван Пенков, е Шипковата къща. Тя е правена някога с много желание и мрак отстрана на собствениците. Имаше опит на последните наематели духът на тази къща да се възвърне. Можеше да бъде музей на розата. Защото, все пак, розата има традиции. Когато я сложиш в една нова архитектура, как-

то това се направи, някак си тя е една откъсната роза и посадена наново в Розариума. Според мен, Шипковата къща е по-подходящо място. Там е живял розотърговецът Шипков, основател на този бизнес. Това би следвало да се зачете. Иван Пенков е зачел това обстоятелство в стъклописите на къщата, в които са вплетени рози. Материалите за къщата са внос, цялата къща има интересна история. Научавам, че Шипковата къща отскоро има нов собственик. Не знам намеренията му, но това е място, където може да има съвраз с традицията на розата.

Розата присъства и в друга една къща – Вила Роза, където сега се помещава Полицията. Там има гипсови тавани с рози, шукатури, мозайки, дървени ламперии, които вече ги няма... сложна изработка. Имало е интересни огледала, които вече ги няма, и предполагам, че всеки момент, биха могли да се изхвърлят неща, ценни неща, които някои е счел, че са просто стари. Тези къщи биха могли да бъдат прекрасни музеи. Разбира се, не бих искала това да бъде

в ущърб, да кажем, на Полицията, но все пак, не са много сградите с такава стойност в Казанлък. Не знам какво става и с Папазовата къща..., също образец на архитектурата.

Тези къщи, в по-голямата си част, са частна собственост, трудно е да бъдат вменявани идеи на техните собственици...

Според мен, това не би трябвало да е така. Те са обществено богатство. Би следвало Общината да се заинтересува какво се случва с тях. Някои от тях вероятно са паметници на културата, други – не. Ако има собственици, които сами не могат да се справят,

това не беше направено за района под Куленската махала.

Улица „Искра“ не е това, което беше. Лично аз живея с надежда, че ще бъде запазена като дух „Шипченска епопея“, но, за съжаление, виждаме там кино „България“ как от години се руши, неговите собственици не взимат никакви мерки, а в същото време по тази улица се построи много стъклени кубчета, които нямат нищо общо с предишната архитектура, с изгледа на улицата. Това не е само в Казанлък, а в цяла България. Строи се на парче. И това е изключително лошо за възпитание. А архитектурата е преди

редно е да им се помага. В някои такива къщи у нас живеят бедни хора, които не могат да ги поддържат. Такива къщи са собственост по някакъв начин на целия град. Аз имам наблюдения от Казанлък още от детството ми. Спомням си много добре. Смятам, че се водеше една неправилна политика спрямо градските пространства. Те бяха оголени от подобни къщи, за да се построи доста невзрачни, да не кажа – направо слаби неща, които днес, за съжаление, са именно в центъра на града. Изключителни къщи е имало и това си личи от старите пощенски картички. Уникулността на Казанлък е, че след опожаряването при Освобождението градът е застроен наново. Застроен е с възрожденски къщи, от които също са останали много малко, предимно в Куленската махала. Но не можем да ситуираме отделните периоди в отделни махали. Можем, но не би трябвало да е така. Не е цялото ни наследство от дадените периоди само в една махала, би трябвало да има следи от него, било в улици, в ансамбъл от няколко къщи, във всички квартали на града. За съжаление,

всичко едно първоначално възпитание на младия човек, на младия гражданин. Възпитание в градска култура, която той би трябвало да притежава и да уважава, и която, всъщност, го свързва с европейския дух. За съжаление, това не го виждаме. Не само в Казанлък, а във всички по-малки и по-големи градове.

Вероятно, за да се случи това, са нужни законодателни промени?

- Да. Вчера случайно снимам една интересна стара къща в Казанлък. Собственичката ме попита защо. След като й обясних, тя ми каза, че къщата все още е това, което е, заради нейните лични усилия да я поддържа. А къщата не е паметник на културата. Много се изненадах, че останалите толкова малко къщи с архитектурна стойност не са паметници на културата. Това означава, че единствено техните собственици решават съдбата им. Това не би трябвало да е така, те трябва да са под някаква закрила! За да могат те да просъществуват, не бива да се разчита само на желанието на собственика да ги запази. Мисля, че от там тряб-

ва да се започне. Отдавна говорим, че Националният институт за недвижимо културно наследство трябва да поднови своята активна работа. Да, той е с много малък състав от специалисти, но, ако той не може, то общините би следвало да потърсят и доведат специалисти, които да се произнесат и да изяснят въпроса: дали съответната сграда представлява културна ценност, която би следвало да се опазва за поколенията. Не може да се разчита на добронамереността на собствениците.

Освен с недоброто състояние на старите казанлъшки къщи, към които сте очевидно пристрастна като специалист, изненада ли Ви Казанлък с нещо друго, открихте ли нещо тук, което да Ви зарадва?

- Идвам си в Казанлък почти всяко лято. Все още... Мисля, че Казанлък се разраства, което е добре. Това, според мен, е един от най-бързо развиващите се и забогатяващи градове. Оттам и културата, в частност, също успява да има своя шанс да се развива. Казанлък винаги е бил културен град. Тук културата никога не е замирала, дори в най-тежките времена. Когато бях в УС на Фондация „Чудомир“, бяха трудни години на финансови затруднения. Но винаги сме се стремили Празниците да не бъдат пропуснати, не просто да ги има всяка година, а да идват тук най-добрите в страната за момента театрални спектакли, най-добрите постижения – концерти, изложби, книги... И Празниците наистина се превръщат в един фестивал на изкуствата, който знам, че продължава и не бива да замира. Фестивалът на розата е също уникален и изключително интересен. В Казанлък идват туристи от чужбина. Виждам бъдещето на Казанлък като туристически град. И следва да се върви по този път, да се развива туризмът. Да не забравяме, че тук е един от най-богатите исторически музеи у нас, фондовете му растат, защото – част от тях да бъдат експонирани в тази модерна сграда на север от него, например...? Този музей заслужава да покаже всичките си богатства. Тракийските гробници също са огромно богатство, което трябва да се показва по подходящ начин. И задължително трябва да се появят гилдове в Казанлък, както в големите европейски туристически градове – като в Гърция и Барселона..., Италия. Археологията все още може да даде много, очаквам разкопките да продължат. Тук, в Казанлък и край него, се оформя една изключително интересна историческа зона, интересна за целия свят.

Диана Рамналиева

